

LIBRIS | We know
books

Editor: Călin Vlasie
Redactare: Cosmin Perța
Tehnoredactare: Adriana Vlădescu
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Ionuț Broștianu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GEORGESCU, ȘERBAN

Scrisori dintr-o piramidă / Șerban Georgescu. - Pitești : Paralela 45, 2017

ISBN 978-973-47-2565-6

821.135.1

EPP

șerban georgescu
scrisori dintr-o piramidă

Copyright © Editura Paralela 45, 2017

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro | www.cartearomaneasca.ro

Editura Paralela 45

prolog / 5
către Silvia / 7
înger gri / 14
nu scrii / 15
Toma / 16
telemiligrame / 17
D.M.M.T. / 18
sclipăt / 19
un băiețel / 21
motor (cu opt cocori în V) / 22
lemn / 23
mamelonul din soare / 24
ceai / 25
poetii / 26
salcie / 27
al treilea sân / 28
iarna, pe străzi / 29
arbitru / 30
secret / 31
din ochiul fratelui / 32
Cioran / 33
de foame / 34
respirație gură la gură / 36
antimoniu / 37
reverie / 38
șengăn / 39
automobil / 40
șosete / 41
pârlitul / 42
domestică / 43
cortegiu / 44
cuțit / 45
sunt productiv / 46
fosfenă / 49
un element / 50
Me, Tarzan. You? / 51
scrisoare dintr-o piramidă / 52

fugi la fântână și adă o găleată cu șoapte / 59
maioneză / 60
o tu, celălaltule / 61
ce înseamnă a îmbătrâni? / 62
poetul / 64
culisă / 67
epilog (cu dinții pe gură) / 69

Motto:

„Omul e biruitorul himerelor, armonia după care geme haosul...
El nu e un vierme... El ajunge să înțeleagă că e sora îngerului.
Nu e nimic de neînțeles”

- *Contele de Lautréamont* -

prolog

În ziua aceea ninge așa cum se ninge
Atâta doar că, în timp ce ninge, deodată Soarele
ieșit-a dintre nori.

*

A alerga după propriile tale sentimente, a le zburătăci,
a le prinde și a le trânti în zăpadă,
a le trânti în Soare ...

Noi, străzile, pietonii, semnele de circulație, noaptea, anotimpurile, munții, marea, ogoarele patriei, stațiile de tramvai, Iliescu, girafele, librăriile

toate acestea se rotesc în interiorul sferei luminoase.

Dar Dincolo de această lumină pentru ochi,
un întuneric multicolor, nesfârșit învăluie Sfera.

Fugărite, obosite, trântite în zăpadă, trântite în soare, uscate
sentimentele sunt cărămizile zidului.

A te agăța de propriile tale sentimente și a te ridica în mâini
pe ele ca pe un zid,

ca și cum ai vrea să furi corcodușe.

A privi dincolo de Zid și a trezări culorile Întunericului,
A rămâne așa, sprijinit în mâini cât de mult poți, fără a
sălta piciorul pe coama zidului

toate acestea doar pentru a privi dincolo de marginile Sferei,
doar acolo, pe zid, cu mâinile încordate și tremurând
vedem că Dincolo, în Întunericul descompus, este mai multă
viață decât în umărul transpirat pus de un nemernic anonim
la construirea socialismului.

(Ninge cu praf pentru combaterea mirosului de picioare.)

Starea poetronică este atunci când ești dus cu pluta,
dar nu cu pluta lui Charon, pe care orice surfer inconștient,

nedemn de logica priorității de dreapta,
alunecând vijelios pe flăcările Styxului, l-ar putea izbi și
răsturna.

Poetronica este atunci când ești dus cu Barca Solară,
cu Barca lui Ra. Atunci.
Nanosecundele acelea.
Kalpele acelea...

Sigur că există ninsoare cu soare, aici, pe pământ,
eu am văzut-o cu ochii mei pe drumul spre casă,
dar noi, *cei fără de vizuini*, am face bine să ningem PE Soare
și chiar să ne așternem pe Soare pentru a înveli semințele
care ar putea germina,
sau dimpotrivă, ieși la Întuneric de Acolo ...
Avem în vedere Întunericul multicolor,
avem în vedere lumina descompusă în elementele ei
indestructibile,
beată și tragică ne intră în ochi o muscă verde.

Contele de Lautréamont a spus „*Omul este sora îngerului,
nu e nimic de neînțeles*” în cuvinte omenești, aici, pe pământul
acesta pe care îl frământăm zilnic în picioare, în drumurile
noastre spre școală, spre serviciu, spre femei și în care curând
ne vom dizolva.

Așa că pe cai cu noi
și pe ninsoare.

către Silvia

Mi-ai trimis nu demult o încurajare.
Când mă gândesc la ideea asta de încurajare
o simt cum mă trage dinspre Interior înspre Exterior.
Este un îndemn care de fapt te scoate din minți,
din jungla ta interioară,
unde zaci încâlcit în lianele mieroase ale Procrastinației.
Câte minți? De ce minți?

Curaj. De exemplu un politician vorbește la televizor
și tu crezi pentru o clipă că el e de fapt un prinț din poveste
nevinovat, visător, curat, iubitor, pur, sincer, credul,
îndrăgostit
dar blestemat și transformat de o vrăjitoare
în acest gargui care gălgâie acum pe ecran.
Iată curajul.

Să patinezi adică în toiul nopții
pe fundul prăpastiei tapetate luminiscent
cu muci de copii.
Copilule.
Copilotule al meu.
Rătăcitor.

Ea a venit prin eter
și m-a încurajat.
M-a tras spre ea adică.
Mi-a arătat Nordul.
Ce este la Nord de mine?
La Nordul de mine.
La Frigul din mine.

M-a tras din interiorul meu
spre Exteriorul general.

Vârf din vârful degetului ei fulgerător
 mi-a zgâriat pe retină harta stelelor.
 Un fel de dragoste flască de mine însumi m-a cuprins.
 De amintire de mine însumi m-a cuprins
 de sufletul de atunci
 care acum locuiește în mâna cu care îmi țin gura ghimpată
 soră a celei care scrie literele pe care mâine
 adică azi
 amîndouă le vor trimite prin eter pe urmele adulmecate
 ale Încurajării pe care ea mi-a trimis-o:
 din Interior spre Exteriorul.
 Al ei.
 Al meu.
 Al nimănostru.

*Strigăt răgușit de pasăre,
 (probabil albatros de București)
 venit prin pătratul ferestrei
 din care noaptea îmi curge în bucătărie
 cere răspuns.*

Este foarte bine că Poezia există.
 Că acum, din bucătărie, știu că la piciorul patului din
 dormitor,
 șade Nicetas, dispus, disponibil,
 dornic în orice clipă,
 în căldurile alea ale lui hiperboreene în care se topise când,
 înălțându-se brusc și dând deodată
 ochi în ochii Celui de Sus,
 Acesta l-a recunoscut și l-a respins în aceeași secundă,
 fulgerător,
 de-a venit săracul grămadă la loc pe Pământ,
 trăind mai departe în marea de oameni
 ca un înecat.

A scrie orice, oricum, oricând.
 A aduce ideile invizibile în zona vizibilului adică.
 Și-atât.
 Muie Steaua de exemplu să scrii copil fiind
 și verde pe pereți, ca un cal,
 fără să știi că, scriind, devii de fapt
 o amintire.

Ea, Secretar General în retragere (din redacție)
 a venit pe neașteptate
 poruncind cu splendoare:
*Trimite ceva ca să te arăt Lumii.
 Ca să te bage în seamă
 Lumea.
 Ceva din scrierile alea ale tale halucinante
 Care-s alea halucinantele?
 Aproape toate.*
 Atâta doar că eu trăiesc în halucinațiile mele,
 pe când Lumea, Ea, trăiește în propria ei Halucinație.
 Nemărginită. Fără ghilimele. Cum?

Păi uite: există vibrațiile. Terapia prin muzică.
 Oameni de știință în alb
 care cred că, dacă direcționezi un anumit sunet muzical
 către un anumit organ bolnav din pricina energiilor
 negative acumulate în el
 și dacă acel sunet atinge riguros exact aceeași frecvență
 cu cea a vibrațiilor energiilor
 halucinant negative
 care s-au acumulat în locul acela bolnav,
 atunci punga cu energii se sparge
 iar energiile se împrăștie în mod armonios,
 halucinant,
 în întreg organismul.